

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 1 czerwca 2017 r. w sprawie T-797/16, Ori Martin/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 25 lipca 2017 r. przez Ori Martin SA

(Sprawa C-463/17 P)

(2017/C 392/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ori Martin SA (przedstawiciel: G. Belotti, avvocato)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Wnoszący odwołanie żąda aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem”) zmienił postanowienie w sprawie oddalenia wydane przez Sąd w sprawie T-797/16 (Ori Martin spa/Trybunał Sprawiedliwości UE), orzekł w przedmiocie naruszenia przez sam Trybunał (szósta izba) w sprawach C-490/15P i C-505/15P (EU:C:2016:678) prawa ORI do sprawiedliwego postępowania, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i w konsekwencji zasądził odszkodowanie za szkodę.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga – oddalona przez Sąd zaskarżonym postanowieniem – dotyczyła jednego zarzutu: naruszenia przez Trybunał (szósta izba) art. 47 karty, a w szczególności naruszenia prawa ORI do sprawiedliwego postępowania. ORI podnosiła bowiem że owa zasada prawna wymaga, aby przedsiębiorstwo na które nałożono prawomocnie karę rozumiało jaki konkretnie czyn był mu zarzucany, również w celu uniknięcia powrotu do przestępstwa. Nie miało to miejsca w owej sprawie z uwagi na co ORI nadal nie zna rzeczywistej przyczyny nałożenia na nią kary.

Sąd oddalił skargę ORI z uwagi na oczywisty brak podstawy prawnej w oparciu o założenie, że żądanie odszkodowania nie opierało się na przewlekłości postępowania, co mogło stanowić ewentualnie naruszenie art. 47 karty, lecz na podnoszonej bezprawności wyroku. Sąd nie wypowiedział się co do kwestii czy naruszenie prawa do sprawiedliwego postępowania, wprost zarzucane przez skarżącą, jest objęte art. 47 karty. Również w tym względzie niniejsze odwołanie ma znaczenie wykraczające poza ten konkretny przypadek ze względu na będące u jego podstaw zagadnienie.

ORI kwestionuje postanowienie Sądu albowiem prawo do sprawiedliwego postępowania, jako prawo do poznania przyczyny skazania, stanowi niezbywalne prawo podmiotów, na które nakładane są sankcje w dziedzinie konkurencji, których faktycznie karny charakter jest uznawany obecnie w utrwalonym orzecznictwie. Zasada prawa do skutecznej ochrony sądowej praw przyznanych jednostkom stanowi zasadę ogólną prawa Unii wynikającą ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich; jest ona uregulowana w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i potwierdzona w art. 47 karty.

Ponadto ORI podkreśla znaczenie przedstawionej kwestii w świetle osobistego charakteru odpowiedzialności w dziedzinie konkurencji przewidzianego w art. 23 rozporządzenia 1/2003 WE⁽¹⁾ i wobec okoliczności, że prawu Unii nie jest znana odpowiedzialność obiektywna ani culpa in vigilando.

Z powyższego wynika, że nikt nie może być według prawa Unii ukarany bez winy ani za brak nadzoru; żadna zasada prawa procesowego przewidująca odwrócenie ciężaru dowodu nie może unieważnić tych wniosków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).